

Сибірські дороги (1943)

Буряківець Юрій Дмитрович

Прокричав шуліка понад степом,
Зник в притихлих сірих ситняках.
Пробиравсь із шведами Мазепа,
Із Петром помірявшись в боях.

З того часу в заметіль сувору,
Чи у літню спеку в край чужий
Люди йдуть у невимовнім горі,
Згадуючи програний двобій.

Згадують свої обдерті села
Каторжні, колгоспівські поля.
Інколи спурхне в житах, весела,
Защобече ластівка здаля.

І вони, не дивлячись на крики
Конвоїрів, припадуть грудьми
До землі, що креше огнеликі
Іскри для знесилених в пільмі.

Їм надії надає про волю,
Затремтять в зневірі вартові.
Хтось впаде від перевтоми й болю,
Змовкне на столоченій траві.

Ті дороги вдарять ще громами,
Блискавка закреше в судну мить.
Праведними заgrimлять боями,
І повстане скривджений нарід.

1943

Постійна адреса: http://ukrlit.org/buriakivets_yurii_dmytrovych/sybirski_dorohy